

ІВАН ГАННИЧ

МОЯ МУЗА

1953

diasporiana.org.ua

Іван Ганнич

М О Я М У З А

лірика

1953

Літературний редактор А. Орел

Обкладинка — В. Остроушко

Ivan Hannych
MINE MUSE
Poetry in Ukrainian Language

Printed by A. Orel, Perth Amboy, N.J.
State St. 728

~~М. Н. Хайдар 1953~~

МОЯ МУЗА

ЗАМІСТЬ СЛОВА ДО ЧИТАЧІВ

(МОЯ МУЗА)

Хоч я читав і Лямартіна ,
Ередія і Буальо —
Дала ж наснагу Україна
Та посивілий наш Дніпро .

Й Міцкевича , Магабгарати
Мені читати довелось —
Від грізного „ конфедерати “
На помсту серце зайнялось .

Читав я дещо і Петрарки ,
Колріджа , Шлегеля ,—та враз
Мене збудили „ Гайдамаки “,
Пророк—замучений Тарас .

Мюсе не вкрала в мене Лета ;
Фетів , Толстих і поготів .—
Дали ж наснагу для поета
Чубаті тіні козаків .

Лековт де Ліль , Магабгарату ,
Новаліса і Буальо
Хоч я й читав — музу ж крилату
Подарував мені Дніпро .

У К Р А Ї Н І

Тобі моя сила і сонце й краса,
Тобі усміхається днина;
Тобі золотиться вечірня роса,
Чарівна моя Україно!

Я думкою завжди витаю ген там,
Де Ворскло веселкою грає;
За тебе, Україно, життя я віддам,
Тебе лиш одну я кохаю.

Ти молодість криєш у себе мою,
Колиску дитинства, рівнино;
Тобі посилаю я пісню свою,
Далека моя Україно.

Далека, дадека, омріяна ти,
Широка Дніпра полонина;
Без тебе життя перестане цвісти,
Чарівна моя Україно!

*

*

*

Де верби похилі над ставом дрімають,
Де ніжно шепоче стрункий очерет,
Де хвилі сріблясті поля розливають, —
Весна там будує зелений намет .

Там пахне чебрець і ясмин. А калина
Бруньки розпустила, набряклі, тугі.
Там даль у проміннях блакиттю мінлива,
А ніч—чарівниця зелених лугів .

Де стигле колосся шепоче про ранки,
А роси — то сяйво незнаних перлин,
І день, синю повний, рожеві світанки,
П'янкіші за подих гірських полонин .

На край, добре званий, чарівно-казковий,
Хоч раз подивитись бажав би ще я.
Той край незабутній, той край колиськовий,
Моя батьківщина, Україна моя .

*

*

*

„Караюсь, мучусь, але не
каюсь“. Т. Шевченко.

І серце, і розум, і мрію,
Мій краю, тобі віддаю.
І сили останні й надію,
І молодість буйну свою.

За тебе я йшов крізь негоду,
Крізь зливи у буряну ніч.
За волю, за щастя народу
Із смертю ставав віч-на-віч.

За тебе дитинство минуло,
Журливе, у морі степів...
За тебе у серці не було
Й не буде вже радісних слів.

За тебе утратив дівчину,
Магусю рідненьку свою,
За тебе в теперішню двину
Караюсь в чужому краю.

*

*

*

Кінець усьому... Та чому
Прудкіше серце б'ється?
Чому надія у ньому
Так радісно сміється?

Невже пропало, зникло все?
Лише глибока туга...
Снігами душу занесе
Незгоєна недуга.

Нехай пропало все.— дарма!..
В душі не зникла віра,
Забута, тиха і німа—
Ще заговорить ліра.

ДОЧКА УКРАЇНИ

Погасало сонце у в'язничних ґратах,
І ніч наступала, тривожна, сумна ...
В цвілім казематі, чекаючи ката,
В кайдани закуга сиділа вона —

Дівчина, їй років минуло сімнадцять,
Сьогодні ж на розстріл потягнуть її.
Ще б жити, сміятись, любити, кохаться,
Так ні ... „ Прощавайте, всі друзі мої.“

Живу я хвилини весняні, останні.
Я — жертва в руках озвірілих катів.
За рідну Україну, за неї в коханні
Впаду я під трепет зелених житів.

Крізь ґрати я бачу: квітки розцвітають,
Росте виноград і черешні цвітуть,
Немов би все добре; — так там же вмирають
Мільйони, їх стогін аж тут мені чуť.

Бо ливуть крізь ґрати їх стогони — звуки;
В них жалю багато, ще хочеться жить.
І голод, і холод, і кров, піт і мука,
Від чого так серце холоде, щемить.

„Ви відповідь дайте, за що сплюндрували
Садами квітучу Україну мою?..
Людей міліони за що скатували?
Посіяли сльози в моєму краю!

Останнє прокляття на вас посилаю,
Катюги червоні,—брехливих свобод.
Свою Україну я палко кохаю,
Умру за окрадений вами народ.

В майбутнім . як прийде хвилина розплати,
Як люд український осягне мети,
За мене відплатять...“ Лиш встигла сказати,
Як брязнула шина , ввалились кати...

П О Е Т О В І

Не треба нам дружби тевтонів;
Хай промайнуть, як диму лет.
Своїх ми діждем Вашінгтонів,—
Сказав колись пророк — поет.

Щоб в Києві, у нас в столиці,
Розлився жданий волі дзвін,—
Потрібні нам мечі із криці;
Грізний Дніпро й завзятий Дін.

Отак щоб ще вогнем — шаблями
Змести наїзників орду!
Поете!.. мусиш ти піснями
Ізвеличати Галайду!

Залізняка, Трясила, Гонту,
Хмельницького шабельний спів;
Щоб сила нашого П'ємонту
Завогнила народній гнів.

Не треба дружби нам тевтонів,
В крові сполощених відзнак;—
Своїх ми діждем Вашінгтонів,—
Сказав пророк, і буде так.

ПІСНЯ

Як від сонця промінь гаснув за горою,
І трава вкривалась срібною габою,—
Я у сад виходив сам—один гуляти,
У зеленім саді пісню проспівати.

Пісню, що віками сповиває горе,
Пісню, що бурхлива, мов те синє море.
Пісню про Україну, надхвемну, крилату,
Про струякі тополі і про рідну хату.

Ставав, задивлявся в краєвид вабливий
І починав перший свій рядок журливий;
І летіли звуки, як весною річка,
Надслухало небо, хвилювалась нічка.

Нахиляли вишні буйні свої квіти,
Бушувало серце, зеленіло літо.
І летіла пісня в далеч золотаву,
Пісня про Україну, про козацьку славу.

*

*

*

О, Боже! Скажи Ти, що буде зі мною?
Яким мені шляхом майбутнє знайти?
Надійний щоб був, не закрився імлюю,
Щоб символ свободи по нім понести,

Й назавжди вручити моєму народу,
Щоб зникли всі скарги, недоля і зло,
І щоб безталанний побачив свободу,
Що за неї люду мільйони лягло,

А крові пролито! Аж сочиться в травах...
О, Боже Єдиний, направ до мети!
Щоб доля всміхнулась, збудилася слава;—
Скажи, яким шляхом в майбутє іти?

В ЧЕКАННІ КЛИЧУ

Шепоче вистигла трава,
І неба сянв вже знов в запові.
Моя країно степова —
Чи ж кинеш грізний клич „ На коні “?

Хто стримає твердий твій хід,
І хто зупинить вітру біг?
В огні війни палає схід,
Снує мережки коло ніг.

Хто міцно стисне булаву
В руці упевненій, твердій?..
Хто цю країну степову
Ще поведе в звитяжний бій?..

Шепоче вистигла трава,
І сивь небесна знов в запові.
Моя країно степова —
Коли ж ти кинеш клич „ На коні“?! ..

П Е Й З А Ж

Тихий подих вітру
Клени нахилив.
Вечір на палітру
Білила розлив.

Ніжки заросила
Стежка у саду.
І в траві згубила
Пісню молоду.

Місяць сріблосорий
Мріючи заснув.
Клен у синь прозору
Віти простягнув.

Тин захопивсь за хату—
Так і занімів...
В далину крилату
Грім ген погримів.

Р А Н О К

Волошками синіло
У зоряних світах,
І даллю голубіло
На скошених житах.

Сміявсь рожевий ранок,
Підводячись із сну;
А вітер пестив п'яно
Цвітінь дерев рясну.

Гойдалися намистом
Рядки рожевих хмар,
Мережачи між листом
Казкову тінь примар.

Лежали ген покоси
У неживих квітках.
Блистіли сльози — роси
На скошених житах.

*

*

*

По-під лісом травами,
Де дуби дуплястії,
Йшла прекрасна дівчина
Сгежкою хвилястою.

Всюди — сосни, ясени;
Сгежка в росах з квітами;
Промінь сонця—виткано
Заплітавсь між вітами.

Він дививсь на дівчину,
Що в вінку барвистому,
Косу русу пестив їй
В відблиску росистому.

Крізь зелені віти він
Послав даровані
Поцілунки їй в уста,
Й разу неціловані.

Х М А Р И Н К А

Я бачив у небі хмаринка пливла,
Узорна, срібляста пушиста;
Неначе усмішка дівчини була —
Чарівна, приваблива, чиста.

Пливти б їй спокійно у радість світів,
Чаруючи землю красою, —
Та доля зрадлива — ось вітер наспів,
Упала на землю сльозою.

ЗІРКА

Заховався місяць у хмарки побідно —
І останній промінь у міжгір'ї згас.
Зорі з неба зникли, чудно, так безслідно,
Лиш одна зосталась в ньому на цей час.

І в небесних шатах самотна тремтіла,
Мов мале дитятко, злякане, слабе.
Сіяла проміння, поки не зотліла,
І її покрило небо голубе.

ГРОЗА ПРОЙШЛА ...
(З Тютчева)

Гроза пройшла . Димів і ще лежав
Високий дуб , перунами підбитий .
І сизий дим з гілок його стікав
По зелені рясній , грозою змитій .

А вже давно , гучніше , ніж раніш ,
Пташиний спів по гаю розливався .
Кінцем дуги веселка ще жвавіш
В верхки дерев зелені уп'ялася .

ПІСЛЯ ГРОЗИ

Пах землі і свіжість трав,
Солов'я спів і сивниці;
Вітер хмари підібрав
На потерті крила птиці.

Шум води в нічному просторі,
Як ревіння звіра в полі...
Крапли, мов сльоза прозорі,
Щедро струшують тополі...

Дош привіс пахучість далі
І мінливість вод у морі,
Срібні роси на сандалі,
Тихий вечір, ясні зорі...

Ожило все й промовляє
Вільно мовою своєю,
І грозу випроводжає,
І п'яніє вслід за нею.

НАПИЛОСЯ СОНЦЕ...
(З Богдановіча)

Напилося сонце із криниць спокійних,
Витягнуло в небо їхню воду в дар;
І, злетівши, пара, на проміннях мрійних,
Гарною зробилась чередою хмар.

Полетіли в далеч хмари, а під ними
Болота та ниви, поле, ліс, гаї...
Що ж то заіскрилось? — Річка золотими
Хвилями погнала води в даль свої.

Загриміли в небі дзвони — перегуки,
І далеко вітер буйний їх розніс.
Ринулися хмари в річку, мов з розпуки,
І злилися з нею в зливу крапель сліз.

О С І Н Ї

Жовтопола, пишна осінь
По холодних росах йде.
Соковитий плід приносить
І в кошелі нам кладе.

Ось зайшла до мене в гості,
Усміхнулась, як дитя,
І сказала: „В високості
В вирій журавлі летять!

Чом не йдеш мене стрічати,
Осінь свіжу, запашну?
Серце літа розквітчати,
Цілувать мене в росу?“

І іду я, де покоси,
В злотозорий виднокрай,
І в уста цілую осінь
За багатий урожай.

У Р О Ж А Й

Свіжий подих степу . Жатки... Молотарки .
Просо , вівса , гречка... Курява доріг .
Дух знайомий диму , наче від цигарки ,
Вдумливо лягає в чорний переліг .

Степ і степ без краю, скільки оком києш
— Ген, по-над стернею стелеться межа .
А нею так твердо — чи ж його зупиниш?
— Йде він, довгожданій багатій — врожай .

Йде він у комори, у селянські хати,
Впитий міцно трунком перестиглих трав .
І малі й дорослі йдуть його стрічати
З радістю і сміхом в пахощі отав .

Він іде . А в нього торба величenna,
І йому побожно кланяється все .
А у торбі скарбів сила незліченна,
Що за тяжку працю людям він несе .

ДРУГОВІ

Чом же серцю не радіти,
Чи ж нема в ньому мети?
Простелила весна квіти
У незаймані світи.

Грають пишно роси дивні,
Наче іскри на листках.
Ллються звуки переливні
В розмережених квітках.

Мов би бурею розбито
Синій обрій в далині...
Срібним променем залито
Квіти ніжні весняні.

І вони, неначе мрії,
В сяйві ранку миготять,
Сонця прагнуть у надії,
Червоцюють і тремтять.

Мов бажають синь зірвати
В соннім царстві висоти.
Усміхнись!.. Чи ж все страждати
На чужині без мети?

П І С Н Я

Дівчино моя,
Напій же коня!
Завтра в Армію Повстанську
Відїжджаю я.

Дівчино розмай,
Поділунок — рай!
Кінь гарцює мій буланій —
Чує далеч — край.

Дівчино райцвіт,
Я пришлю привіт.
Зустрічай мене з походу
Через кілька літ.

Вечір — тихий рай;
Граї мені, заграї!
На прощання лист колише
Кучерявий гай.

Дівчино мря...
Сів він на коня.
Зоставайся здоровенька,
Чор-по-бри-ва-я...

* * *

Зганяє велір денну втому...
Як сумно жити тут мені,
В краї далескому, чужому,
У радісні травневі дні.

Гей, вийди, місяцю рум'яний,
На чисте небо подивись!
Як сонце в липні, полум'яно
У серці променем займись!

І я самотній і забутий
Полину пташкою в краї,
Де гай надслухує, розкутий,
Як дзвінко клеплють солов'ї.

Де ніч серпанок стеле чистий
На тихі верби і сади;
Де ходить дівчина в намисті,
Зринає в дзеркалі води.

В'ЯЗЕНЬ (З Лермонтова)

Дайте волю довгождаву,
Дайте ясну світлість дня,—
Чорноокою дівчину,
Чорногривого коня.

Я дівчину молодую
Спершу міцно поцілую;
Потім сяду на коня,
Хай лиш вітер доганя.

Та вікно в тюрмі не низько,
І тяжкий замок на нім.
Чорноокая не близько,
В пишнім теремі своїм.

Я один!.. А де ж відрада?
Голі стіни, лиш мигве
Блідий промінь від лампади,
Завмираючи вогнем.

Тільки чути за стіною
Рівномірною ходою
Ходить тихо гість вічний,
Мовчазливий вартовий.

ТИ і Я

Бачиш, в річці голубій
Видно обрис твій і мій?
Полтавчаночко моя!
Вечір. Зорі. Ти і я.

Пахнуть на ланах хліба...
На голівці голуба
Хустка сяє, як зоря...
Стоїмо ми: ти і я.

Вітер хмари ген погнав;
Я тоді тобі сказав:
„Разом підем до мети,
Моя люба. Я і ти.

Боронити рідний край,
В партизани в зелен-гай,
Чорнобривочко моя,
Завтра ранком іду я“.

В річці зорі мерехтять,
В небі сяють і горять.
Надворсклянські поля
Любиш ти, люблю і я.

Гай над яром в злоті знов,
В нас розмова про любов.
Полтавчаночко моя,
Вечір. Зорі. Ти і я.

* * *

Ми зустрілись...Синій вечір...
Певно місяць вивів нас.
Він накрив нам сріблом плечі,
Й червоніючи погас.

Ти стояла на причалі,
Задивилась в голубінь...
У руках квітки зів'ялі,
А на серці смутку тінь.

Шкода мені тебе стало.
Хмари вкрили небеса,
Бризки з моря налітали,
На траві лягла роса.

На прощання тисла руку,
Усміхалася мені.
Я ж у серці тиснув муку—
І лічив до стрічі дні.

ФІЯЛКИ

Сині фіялки весняні
Ти залишила мені.
В серці моєму незнані
Вже запалали вогні

Ніжні фіялки — надії;
Люба, на тебе я жду...
Погляд ласкавий павівав
Мрію ясну, молоду

Мрію про тебе, кохана,
Згадую зустрічі час.
Місяць проміння до рана
Сипав сріблясте на нас.

Ливуть нестримачі мрії.
Ти усміхаєшся знов.
Ніжні фіялки — надії,
Щира та вірна любов.

Сині фіялки, бажані,
Подарувала весна.
З уст твоїх нестощі п'яні
Вип'ю я, вип'ю до два.

* * *

Цілу ніч співали дзвінко соловії,
Під зеленим кленом сам стояв я знов.
І чекав на тебе. Тихий вітер віяв,
А листочком травень вишептав любов.

Мерехтіли зорі і тремтіли клени,
Колихався місяць в зоряних світах.
Я ж стояв самотній. Палко і надхненно
Серцем і очима поглядав на шлях.

Чом же ти не вийшла? Що таке з тобою?
Я для тебе квіти у руках тримав;
Ось вони покрились срібною росою;
Я ж на тебе мила все чекав, чекав...

* * *

Ти, може, не любиш, як ромен зів'яне
Від подиху вітру з квітучого саду?
Весни поділунків солодких і п'яних,
Травневого цвіту — пахучу принаду?

Ти, може, не любиш весни залицяння,
Скиглінь тії чайки в сонливій блакиті?
Чи в гаю зелене і буйне квітчання,
Лугів оксамиту, що квітами вкриті?

Ти, може, не любиш дивитися в воду,
Чи, може, лякаєшся тиші й спокою?
Тебе я благаю: дай лиш мені згоду
В далінь неозору — попливти з тобою!

Он, глянь, — заблищали весни самоцвіти...
Чому посміхнулася так загадково?
Сідай у цей човен, де я і де квіти,
І рушим з тобою у вечір казковий.

* * *

Пожежі гнулись п'яно,
Стелився вогонь на брук.
В диму у полум'янім
Я гладив віжність рук.

Дивилася в простори
Із болем на устах,
Куди з сумним докором
Мені стелився шлях.

Займалося світання
В червоному вогні,
Як руку на прощання
Потиснула мені.

Питався про незнане,
Чи ж буде вороття?!...
Надії ж, як тумани,
Пішли у небуття.

Пожежі гнулись п'яно;
Сказав: „Прощай моя“,
В диму у полум'янім
Пішов на захід я.

* * *

Ворожий літак появивсь в вишині,
Заплакало місто у морі вогнів.
Схилися, дівчино, на груди мені,
Скажу на прощання всього кілька слів.

„Якщо вже від бомби в цім місті чужім
Судилося очі навіки закрить,—
Вийми моє серце—знайдеш пісню в нім,
Що в серці твоєму буде вічно жить“.

* * *
О . Г . присвячую .

Мрійно зажурені очі;
Клени і шевіт дібров...
Де ж твої ласки дівочі?
Де ж твоя ніжна любов?

Пахнуть фіялками ночі...
Ген, розцвіла далина.
Чом же задивлені очі?
Чом ти далека й сумна?

Може, ще серденько точить
Біль пережитого й жах?
Хай же заплакані очі
Більше не будуть в сльозах!..

* * *

Як сонце сховає за обрій
Проміння своє золоте,
Я йду там, де вітер хоробрий,
Туди, де калина цвіте.

Де клен, де тополя висока
В вечірній красується час;
Береза стоїть білобока,
Де ми зустрічались не раз.

Де ми зустрічалися, мила,
І місяць сміявся до нас.
Чому ти? Невже розлюбила?
Чи в серці блиск полум'я згас?!...

На дуб я зі смутком схилився,
Дивлюсь на квітіння в гаю.
І місяць в промінні змінився
В омріяну постать твою.

Як сонце сідає за обрій,
Займається зорями вись.
Я йду там, де вітер став добрий,
Де ми зустрічались колись.

* * *

Тин повалився, зів'яла жоржина,
Сумно хитає віттям тополя.
Дім похилився, в кутках павутина;
Це тобі щастя, це тобі доля.

Стежка у сад заросла по коліна,
Явір дрімає, чарами skutий.
В хаті, надворі пустиня— руїна,
Гай опустілий, назавжди забутий.

Де ж черешневі квітучі садки,
Де ж коло хати пахучі квітки?..
Знищене все це комуною, стерте.

Пусто і мертво, неначе в пустелі,
Гірко я плачу у рідній оселі,
Серце моє на шматки ось подерте.

* * *

„ Як він спустів, садок, де я колись“...

Є. Плужник

Садок спустів, де я колись бродив
Малим дитям один давно, давно.
Замість алей тут дерево одно
Стоїть зів'яле серед рідних нив...

Місця ті хтось у бурю запалив,
І попіл вітер зніс у став на дно.
Надпивши з келехів терпке вино,
Ми розійшлись під крики Сов і Див.

Прозорі ранки; сні міцні й глибокі;
Веселі дні, юнацькі буйні роки,—
Усе тепер далеке і забуте...

Знайомий тихий сад. Спустілий гаю!
Мовчи, мовчи!.. Я певно й добре знаю,
Що юних днів ніколи не вернути.

НАД БОДЕНСЬКИМ ОЗЕРОМ

Іскрилось озеро . Вечірній обрій
Палав вогнем в глибинах світлих вод .
І пах троянд з квітчастих загород
Несли вітри , розгнівані й хоробрі .

Скупався захід в хмарах , як в цинобрі ,
Блищав на травах сонця позолот .
Здіймавсь з-за синіх обрійних широт
Пожар війни , а з ним вістки ведобрі .

Смаглявий вечір свіжі квіти росив ;
Шумів комиш , тонкий , простоволосий ,
І плескотів відкинутий прибій .

Не мавши впиву і на мить ,
Пливла дзвінка скуйовджена блакить ,
І нею гравсь гарячий вітровій ,

В Е Ч І Р [Із циклю „Партизани“)

1

Рядном ляга травнева тепла ніч.
Вечірня синь в пришиклому тумані.
Вершки Карпат, з дитинства рідні, знані,
Блакиттю й сріблом падають до віч.

Ось горнеться вечірня мла до пліч;
Купаюгь захід вітром хмари гнані...
Їх кучері ясні і полум'яні—
Мов запалив хто міріяди свіч.

Шумить, співа зелених сосон бір!..
Загін повстанців із високих гір—
Вже виступив на стежу,— оглядає

В вечірніх тінях темнії долини.
Знайома пісня в далеч лине,—
То син Зелених Гір, гуцул, співає.

Згасає день весняний, стоголосий;
Ожив тьмянний розхристаний зеніт.
На пишні трави і на буйність віт
В легкім тремтінні впали теплі роси.

Вже місяця проміння підвелося,
Веселкою мережить молод-цвіт.
На білий сад напухлий, — живопліт
Загравую рудою розлилося.

За чорним яром, де вечірня мла,
Пробігли вже, — (лиш курява лягла) —
Б'ючи у землю копитами, коні.

То месники в готівлі бойовій
За волю йдуть на ворога у бій,
Уста свої затиснувши в прокльоні.

Карпатський вечір в світлих тінях тове .
Серед вершин буяє первоцвіт .
З грудей пашать порив , під шестіт віт
Гаряча кров у скроні твердо дзвонить .

Горить порив ,— немає перепони .
З лица змахнув я краплі бруду й піт ,
Заклав під тори грізний динаміт ,
В чеканні кров розбурхана холоде .

В густім вечірнім, п'яному полоні
Ось потяг жданий вже летить в розгоні ;
Йому в далінь підняті семафори .

Слідкую я в напруженні німім —
І раптом вибух : гуркіт, наче грім,
Злетіли й піднялись вагони й тори .

З М І С Т

Замість слова до читачів. (Моя муза)	5
Україні	7
Де верби похилі	8
І серце	9
Кінець усьому	10
Дочка України	11
Ви відповідь дайте	12
Поетові	13
Пісня (Як від сонця ...)	14
О. Боже!	15
В чеканні кличу	16
Пейзаж	17
Ранок	18
По-під лісом	19
Хмаринка	20
Зірка	21
Гроза пройшла (З Тютчева)	22
Після грози	23
Напилося сонце (З Богдановича)	24
Осінь	25
Урожай	26
Другові	27
Пісня (Дівчино моя)	28
Зганяє вечір	29

В'язень (З Лермонтова) — . — .	30
Ти і Я — . — . — . — . — . — . — .	31
Ми зустрілись — . — . — . — . — . — .	32
Фіялки — . — . — . — . — . — . — .	33
Цілу ніч — . — . — . — . — . — . — .	34
Ти, може, не любиш — . — . — . — . — .	35
Пожежі гнулись — . — . — . — . — . — .	36
Ворожий літак — . — . — . — . — . — .	37
Мрійно зажурені очі — . — . — . — . — .	38
Як сонце сховає — . — . — . — . — . — .	39
Тин повалився — . — . — . — . — . — .	40
Садок спустів — . — . — . — . — . — .	41
Над Боденським озером — . — . — . — . — .	42
Вечір 1. — . — . — . — . — . — . — .	43
” 2. — . — . — . — . — . — . — .	44
” 3. — . — . — . — . — . — . — .	45
” 4. — . — . — . — . — . — . — .	46

Друкарські помилки :

стор.	рядок	надруковано	треба	примітка
5	3 зн.	Буальо	Буальо	В кількох примірниках
7	4 зн.	дадека	далека	
32	3 вг.	срїблом	срїблом	

